

Μαζί δεν κάνουμε και Χώρια δεν μπορούμε!

Ένα θεατρικό έργο του Νίκου Μπάιλα

(βοηθοί σεναριογράφοι: Μάρκος Σφακιανάκης, Αλεξάνδρα Πρίγκου ΠΕ20)

Πρόσωπα: **Κόρη**
Πεθερά του γαμπρού
Γαμπρός
Καφέτζου

Σκηνή Πρώτη

(Σκηνικό: ακατάστατο σπίτι, η κόρη μπροστά από το τραπέζι μονολογεί)

Κόρη: Άχου, δεν μπορώ άλλο, κάθε μέρα το ίδιο μαρτύριο! Τί θα μαγειρέψω; Να κάνω φασολάκια, προχθές τα 'χαμε! Πατάτες, εχθές! Άχου, δεν μπορώ! Και δεν του αρέσουνε και τα κρεατικά. Και σε λίγο που θα έρθει θα μπει μέσα και θα πει: «γυναίκα, τι φαί έχουμε και...

(*χτυπά η πόρτα*) (τρομάζει), ποιος είναι;

Πεθερά: άνοιξε παιδί μου!

Κόρη: Άχου, τώρα έδεσε το γλυκό! (*ανοίγει την πόρτα*)

Πεθερά: Ποιό γλυκό παιδί μου, μην μου πεις ότι έκανες πάλι μπακλαβά!
(*Κοιτάζει γύρω της με αηδία την ακαταστασία. Βλέπει παρατημένες και κάλτσες και τις φέρνει στη μύτη της*)

Κόρη: Γιατί μητέρα, σου μύρισε μπακλαβάς;

Πεθερά: Όχι, οι κάλτσες του αχαιΐρευτου!

Κόρη: Άχου μητέρα μην αρχίζεις!

Πεθερά: Καλά. Τι θα φάμε για μεσημέριανό;

Κόρη: Δεν ξέρω ακόμη.

Πεθερά: Κάνε τις γαρίδες που σου 'φερα εχθές.

Κόρη: Α, ναι μαμά, σε ευχαριστώ! Πάλι καλά που ήρθες να μου το θυμίσεις! Παρεπιπτόντως, μαμά, εδώ θα φάς;

Πεθερά: Φυσικά!

Κόρη: Α...

Πεθερά: ε ωραία τότε, φέρε μου τη σκούπα και το ξεσκονόπανο, να ξεσκονίσω, να μαζέψω λίγο γιατί απ'ότι βλέπω από τη σκόνη και το χρώμα που 'χεις θαρρείς πως το σπίτι σας είναι στη μέση της ερήμου.

(Η κόρη τα παρατάει στον καναπέ και πάει στην κουζίνα. Η πεθερά αρχίζει να ξεσκονίζει χορεύοντας με το τραγούδι Λάμπω της Άννας Βίση. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει αθόρυβα ο γαμπρός. Βλέπει την πεθερά και αρχίζει να σταυροκοπιέται)

Γαμπρός: Άχου, δεν πάμε καλά!

Πεθερά: Τι κάνεις εκεί βρε και με κοίτα σα χάνος; Δεν έχεις ξαναδεί άνθρωπο να χορεύει;

Γαμπρός: Σε καμάρωνα και λέω από μέσα μου, κάθε παναγία μου να πάθει κανένα λουμπάγκο και να κάτσει στο κρεβάτι για κανα μήνα!

Πεθερά: Σκας! Σκας βρε με τη ζωντάνια μου και την τσαχηνιά μου!

Γαμπρός: Προ πάντως τη ζωντάνια σου! Αφού να φανταστείς όταν λείπεις το σπίτι μου νεκροταφείο το ονομάζω...

Πεθερά: Όλο κρυάδες..! κάνε στην πάντα να περάσω, άντε από κει, αργόσχολε! Και που σου μιλώ αξία σου δίνω!

(ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η κόρη στο σαλόνι)

Κόρη: Ήρθες αγάπη μου! *(τρέχει στην αγκαλιά του)*

Γαμπρός: Ναι αγάπη μου, ναι γιακακάδα μου, ναι τριανταφυλλιά μου!

Πεθερά: Άχου, πολύ Mega βλέπει αυτός!

Γαμπρός: Τι είπες μητέρα;

Πεθερά: Τίποτα, μουρμουρίζω... με απασχολεί αυτός ο γάμος, από τη μία θέλω να αποκατασταθεί το παιδί μου γιατί το έχεις 2 χρόνια στο περίμενε σουρουκλεμέ, να μη λέει και σκουρόκοι κουβέντες... αλλά απ την άλλη όμως όταν σκέφτομαι ότι θα πάρει ξανά με πιάνει κίτρινος πυρετός.. Μπρος γκρεμός και πίσω ρεμα!

Γαμπρός: Μωρέ εγώ θα την παντρευτώ την κορούλα σου, αλλά θα την πάρω την άλλη μέρα που θα πεθάνεις για να μείνεις με το ερωτηματικό στο κεφάλι... Ούτε παντρεμένη, ούτε χώρια μου...

Πεθερά: Αρκετά έπεσα στο επίπεδό σου! Άντε μάζεψε και καμιά κάλτσα, γλιτζοπόδαρε! *(σουφρώνει)*

Κόρη: Άχου, σταματήστε! Δεν σας αντέχω

Γαμπρός: Θα παντρευτούμε μητέρα. Το Πάσχα. Μη μου σουφρώνεις το προσωπάκι σου και χαλάνε τα καλοσηματισμένα σου φρυδάκια...

Πεθερά: Α, ναι; Και πότε ακριβώς εννοείτε όταν λέτε Πάσχα; Ποιο πάσχα; Το φετινό, του χρόνου, του παραχρόνου; Πότε;

Γαμπρός: Σύντομα σύντομα.. και θα μάλιστα θα σ' αφήσω να τα κανονίσεις όλα εσύ: Παπάδες, κουμπάρους, νυφικά, μπομπονιέρες... όλα - όλα

Κόρη: Τέλος Πάντων! Εγώ πάω να δω τις γαρίδες. Σε 10 λεπτά τρώμε.

Γαμπρός: πάω να πλυθώ

Πεθερά: Εγώ θα ξαναβάλω μουσική και θα καθαρίσω.
(η πεθερά και ο γαμπρός βγαίνουν από το δωμάτιο ενώ ακούγεται το Λάμπω. Η κόρη στρώνει τραπέζι)

(σκοτεινιάζει και αλλάζουμε σκηνικά)

(Σκηνικό: τραπέζι στρωμένο)

Κόρη: Μα που πήγαν όλοι; Μητέρα ! Αγάπη μου! Έτοιμο το φαί.

Γαμπρός: *(Μπαίνει μέσα και κάθεται κατευθείαν στο τραπέζι)* Ελάτε και έχω μια πείνα!

Κόρη: Μα που είναι η μητέρα;

Γαμπρός: Μήπως έπαθε ασφυξία και πέθανε;

Κόρη: Στάματα καλέ! Έλα Μητέρα! Δεν ακούς που σου φωνάζω;

Πεθερά: Ακούω παιδί μου, αλλά μάζεψα το μπάνιο. Τι μπάνιο δηλαδή έτσι που το 'κανε αυτός. Σα στάβλος ήτανε! Τέλος πάντων, κάτσε ξεπλένομαι κι έρχομαι.

Γαμπρός: *(στην κόρη)* Δεν μπορώ, αρκετά ανέχτηκα τη μάνα σου. Αν μου ξαναπεί τίποτα θα την πετάξω έξω!

Πεθερά: *(κάθεται στο τραπέζι)* Τι είπες;...

Γαμπρός: Τζούς!

Πεθερά: Ναι. Άστα αυτά, μου προσφέρεις χυμό για να με καλοπιώσεις, διπρόσωπε!

Γαμπρός: Δεν σου 'πα να πεις χυμό, σου 'πα να πας έξω!

Πεθερά: Α, μη με βγάζεις, λολή, κουφή, χαζή, ψεύτρα, ονειροπαρμένη εμένα! Γιατί μου το πες καθαρά: τζους! Και στα αγγλέζικα τζους σημαίνει χυμός. Όχι θα με βγάλεις και αγράμματη, λες και δεν το μιλάμε εμείς το αγγλέζικο!

Γαμπρός: Στο χωριό σου στο Βροντάδο είχατε και καθηγήτρια Αγγλικών;

Πεθερά: Κατ' αρχήν το Βροντάδο δεν είναι χωριό! Είναι στο κέντρο της Ερμούπολης, της πρωτεύουσας της ξακουστής, της πολυτραγουδισμένης Σύρου, με το Μάρκο Βαμβακάρη! Να φας λουκούμι από τον τόπο μου και να δεις τι σοτί Σύρος! Που ήρθες στο νησί μας και σε κάναμε άνθρωπο! Σε ντύσαμε, σε ποτίσαμε, σου βρήκαμε δουλειά! Και στη δουλειά που πάς, όλο παράπονα μου κάνει ο κυρ- Στέλιος. Κάθεσαι και όλο φουμέρνεις! Τα σοβατεπιά της Μαρίκας ακόμα να τα φτιάξεις. Άχαρε!

Κόρη: Αχ τι χρυσοχέρα είμαι εγώ, τις πέτυχα τις γαρίδες! Γλυκόξινες! Κινέζικη συνταγή!

(η πεθερά κι ο γαμπρός κοιτιούνται και αηδιάζουν – τρώνε αγόρευτα γιατί δεν τους αρέσει το φαγητό)

Γαμπρός: Κατ' αρχήν τα λουκούμια δεν μου αρέσουν. Και σιγά το νησί! Δε λές που ερωτεύτηκα την κόρη σου πριν γνωρίσω το «κατοικίδιο» που έχει στο σπίτι της. Αλλιώς σιγά που θα ερχόμουνα!! Που να ξερα εγώ ότι έχει ύαινα! Εγώ περίμενα κανένα καναρίνι!

Πεθερά: Τι είπες βρε. Εγώ ύαινα; Ολάκερο αηδόνι! «Τι σόι άντρας είσαι εσύ ρωτώωωω!»

Κόρη: Ούτε η Βέφα τέτοιες γαρίδες!

(η πεθερά κι ο γαμπρός κοιτιούνται και αηδιάζουν)

Γαμπρός: Αααα άσε με να φάω επιτέλους! Έχω και αυτές τις γαρίδες που θαρρείς πως είναι γλυκό του κουταλιού! Α, πάω να φάω ψωμοτύρι τελικά. Με πρήξατε μάνα και κόρη. Η μια με τις γλυκές γαρίδες η άλλη με τα λουκούμια... ζάχαρο θα πάθω!

(βγαίνει από το δωμάτιο)

Πεθερά: Τι είπες βρε που θα προσβάλλεις εσύ την κόρη μου! Ξέρεις πόσα χρόνια τη μαθαίνω εγώ να μαγειρεύει; Δε φταίω εγώ που μπερδεύει τη ζάχαρη με το αλάτι. Είναι που είναι αλλήθωρη. Στους καλύτερους γιατρούς την έχω πάει αλλά δεν!

Κόρη: Καλά εσπε τόσο άσχετοι; μα τόσο άσχετοι; έθνικ κουζίνα - Hallo!

Πεθερά: Τουλάχιστον με τον αχάϊρευτο συμφωνούμε σε κάτι. Αποτυχία το σημερινό φαγητό... θα φάω κ εγώ ψωμοτύρι!

Γαμπρός; Ζηλιάρα!!!!

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

(περασαν 2 χρόνια. Η κόρη είναι έγκυος κάθεται στον καναπέ και διαβάζει εφημερίδα. το σπίτι είναι πάλι ακατάστατο)

Κόρη: *(διαβάζει στην εφημερίδα)* « Ένας αγρότης από το Γαλησσά κατάδικώστηκε σήμερα σε πρόστιμο 200 ευρώ γιατί ο κόκορας του λαλούσε πολύ δυνατά κάθε πρωί και ενοχλούσε τους γείτονες». Ε, δεν είμαστε καλά! Κάνανε μήνυση στο ζωάκι επειδή εκφραζόταν ελεύθερα! Έπρεπε να ήμουν εγώ δικαστής, θα έβαζα πρόστιμο σ' αυτές τις κλώσες που του κάνουν μήνυση.

(η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η πεθερά, κρατά στο χέρι ένα κόκορα)

Πεθερά: Γειά σου κόρη μου, μαγειρεύεις;

Κόρη: όχι, πονάω!

Πεθερά: *(παρατάει τον κόκορα στο τραπέζι, αλλά το κεφάλι του ακουμπάει στον καναπέ, δίπλα από το πρόσωπο της κόρης)* Που πονάς γιαβρί μου;

Κόρη: Να εδώ, στον αστράγαλο!

Πεθερά: Άντε από δωνα χάμο, με τρώμαξες! Σήκω να κάνεις καμιά δουλειά, παλιοτεμπέλα!

Κόρη: Μα είμαι έγκυος!

Πεθερά: Αυτά είναι λόγια της τεμπελιάς! Σε έκανε ο άχρηστος σαν τα μούτρα του. Δουλειά δεν κάνεις! Εγώ πάντως, και έγκυος που ήμουνα σε όσα δουλειές έκανα. Το σπίτι μου έλαμπε! Και είχα και να κανακεύω και τον αγαίρευτο τον πατέρα σου, θεός 'χωρές τον, που τώρα είναι στον Αη Γιώργη! Και σίγουρα θα έχει γίνει πετεινός, έτσι θα να όπως κοκρόριζε όλη μέρα!

Κόρη: Αχ δεν μπορώ άλλο την πολυλογία σου! *(γυρίζει το κεφάλι προς την άλλη και πέφτει πρόσωπο με πρόσωπο με τον κόκορα)*. Αχ! Ο πατέρας!

Πεθερά: Που 'ν τος, καλε; Παναγία μου και Χριστέ μου μακριά! Φτύσου μην έρθει στον ύπνο μου και αρχίσει πάλι να κακαρίζει!

Κόρη: όχι μαμά, να τος!

Πεθερά: Αντε βρε και με τρόμαξες, ζαβή, έ ζαβή! Αυτάν τον κόκορα μου τον έδωσε η γυναίκα του δικαστή, λέει πως είναι φρεσκοσβαγμένος από το Γαλησσά! Πιάσε να δεις το πετσι, ακόμα κοχλακίσι! Θα κάνουμε μια πετεινόσουπα για τα συγχώρια του πατέρα σου!

Κόρη: *(Με γουρλωμένα μάτια)* Αχ, τότε είναι ο καταδικασμένος κόκορας! Αχ, δεν μπορώ, βλέπω σκοτούρα!

Πεθερά: Τι είπες, ήρθε ο άντρας σου; Μα τι λέω Χριστέ μου, τι άντρας σου; Αφού είσαι αστεφάνωτη ακόμα!

Κόρη: Τέλος πάντων ρε μαμά σε παρακαλώ! Τέσσερα χρόνια δεν έχεις βαρεθεί να λες τα ίδια;

Πεθερά: Όχι! Από τότε που ήρθε αυτός στη ζωή μου όλα πάνε χάλια.. Δεν θέλω ούτε να τον βλέπω. Υπομονή κάνω για 'σένα... Τέλος πάντων, πάω μέσα να βάλω τον κόκορα να βράζει.

Κόρη: Εμένα πάντως, μη με υπολογίζετε δε θα φάω! Θα φάω πατάτες. Δεν μπορώ άλλο μπούχτισα με τόσα κοκρόριση σήμερα!

Κόρη: Αχ επιτέλους ησυχία! Ας διαβάσω την εφημερίδα μου. Τι λέει εδώ; 64 χρονη γέννησε υγιέστατο κοριτσάκι; Παναγία μου, κάτσε να το σκίσω μη το δει η μάνα μου και της μπουν ιδέες! *(σκίζει την εφημερίδα σε μικρά κομματάκια)*

Πεθερά: *(Μπαίνει μέσα με τη σκούπα)*. Τι σκίζεις εκεί πέρα;

Κόρη: Τίποτα μητέρα, μου στείλανε τις ενοριακές καμπάνιες, τι να τις κάνω εγώ;

Πεθερά: Φάτες, αλλά μη την πετάς χάμω... Σήκω τώρα να συμμαζέψω γιατί έρχεται η Βιβή η καφετζού να μου πει το φλιτζάνι..

Κόρη: ααα ώραία... πάω τότε να φτιάξω δύο γλυκά καφεδάκια

(η πεθερά συμμαζεύει και χτυπάει το κουδούνι, μπαίνει η καφετζού)

Καφετζού: Φιλενάδα μου γρήγορα γρήγορα γιατί έχω πολλά ραντεβού: στη γυναίκα του Τσαμπίρη, ύστερα στην Τζένη, στη Ρόζα στη συννυφάδα της Καλουδώς, στη Δημαρχέσσα... θα πυρώσω!!

Πεθερα: Η Δημαρχέσσα ποια είναι καλέ;

Καφετζού: Η γυναίκα του δημάραχου: Δήμαρχος, Δημαρχέσσα!!

Πεθερά: Χέσε μέσα!! Θα πιείς κάτι Βιβή μου;

Καφετζού: Τίποτα καλέ, βιάζομαι σου λέω! Μόνο ένα ποτηράκι νερό γιατί έχω κορακιάσει!

Πεθερά: Ενδιαφέρομαι!! Ένα νερό για την Βιβή

(κάθονται στο τραπέζι και η κόρη φέρνει τους καφέδες. Έναν για την ίδια, ένα για την πεθερά και ένα ποτήρι νερό για την καφετζού)

Πεθερά: *(πίνει και στραβομουτσουνιάζει)* ώραίος ο καφές... αλλά σου τσίμπησε λίγο στο αλάτι!! *(με ύφος απόητος)* τι λίγο; λύσσα είναι!!

Καφετζού: Πιες τον τώρα γιατί βιάζομαι...

Κόρη: *(πίνει τον καφέ και με σιγανή φωνή)* μμμ... έθνικ!

(Πίνει γρήγορα τον καφέ και γυρίζει το φλιτζάνι)

Καφετζού: *(φοράει τα γυαλιά της και κοιτάει το φλιτζάνι):*
πω πω!!! μαυρίλα

Γαμπρός: *(ανοίγει απότομα η πόρτα και μπαίνει ο γαμπρός μαύρος από τη σκόνη)* πω πω τι έπαθα!!!!

Κόρη: αααα!! το φλιτζάνι βγήκε αληθινό!!

Καφετζού: Τι έπαθες λεβέντη μου;

Πεθερά: Προφανώς άλλη μια φορά μαύρισε απ το κακό του...

Γαμπρός: Εκεί που περπατούσα πάνω στη στρίψη εκεί δαναχάμω στο μπασκαλικάκι του Κυρ.Παναγιώτη, μια τρυπάρα «Να» με το συμπάση. Δεν την είδα και έπεσα μέσα.. τσακίστηκε η μέση μου!!

Πεθερά: Και να μην είμαι εγώ να σε σκεπάσω... γαμώτο, να σου πατούσα και το κεφάλι να σ' έκανα ένα με τα καλώδια του ιντερνετ.. να μη ξανάβγαινες από κει

Γαμπρός: Σιχάθηκα εσένα και τις κακίες σου... (γυρίζει στην κόρη) και εσύ δεν με υποστήριξες ούτε μια φορά? Εσένα θέλω να σε παντρευτώ, αλλά δεν θέλω για προίκα την μάνα σου. Ξεχείλισε το ποτήρι. Φεύγω, πάω στο πατρικό μου, μέχρι να ηρεμήσω να μη με ενοχλήσει καμιά σας... το ακούτε; Καμιά σας!! (φεύγει)

Κόρη: Δεν κατάλαβα τι έγινε!! Με παράτησε; Με την κοιλιά στο στόμα με παράτησε; Μητέρα... εσύ τα φταις όλα..! (πάει μέσα νεύριασμένη)

Καφετζού: Εγώ φεύγω... περιμένει και η δημαρχέσσα (φεύγει)

Πεθερά: (μόνη της) επιτέλους ησυχία! Έφυγε! Το σπίτι να... σαν πιο καθαρό το νιώθω.. και θα έχω και χώρο δικό μου. Αν μαζέψει και τα συμπράγκαλά του θα έχω και χώρο μέσα στην ντουλάπα να βάλω τα ρούχα μου! Θα βλέπω και τα σήριαλ που μου αρέσουν.. όλο το Φίφρα απ' έξω έχω μάθει αυτά τα χρόνια.. Θα κοιμάμαι και σε διπλό κρεβάτι να ισιάζω το σώμα μου!(σιωπή)..... Και με ποιον θα μαλώνω εγώ; Ποιον θα κατηγορώ; Ποιος θα μου φτάνει πια; Τον θέλω ημιπίσωωωω! Φωνάξτε τον πίσω!! Φέρτε μου τονε πίσω... !!! Γαμπρός μου (φωνάζει έντονα)

(μπαίνουνε μέσα ο γαμπρός με την κόρη με ύφος νικητή και πάει κοντά στην πεθερά)

Γαμπρός: Με φώναξες;; Σου έλειψα;

Πεθερά: Δεν απευθυνόμουν σε εσένα... για γαύρους έλεγα.. Τους γαύρους φώναζα

Κόρη: Εγώ ένα έχω να πω (γυρίζει στο κοινό) εσείς μαζί δεν κάνετε και χώρια δεν μπορείτε..

Γαμπρός – Πεθερά: (κοιτάζονται και αγκαλιάζονται) εμείς μαζί δεν κάνουμε και χώρια δεν μπορούμε.